

Beweging van menswording

nieuwsbrief lente 2020

het moet vandaag weer lente worden
de winter moet voorbij
de koude mag niet blijven duren
geen kilte meer voor jou en mij

het dorre hout mag weer gaan botten
een zon die door de wolken schijnt
geen regen meer of zure winden
de ijsigheid die nu verdwijnt

mijn ogen die je huid aanraken
door je lentejurk heen
je lijf weer geurig wit zien stralen
zo mooi en teder als geeneen

ik zie ons samen rollebollen
in een land van onbevreesd
de dagen aan elkander rijgen
alsof het nooit winter is geweest

erik

Onze Beweging draagt de visie van de zusters verder uit ...

Ze zijn vertrokken, zuster Katrien, zuster Simonne en zuster Ida ... terug naar Duffel waar zuster Mieke een tijdje terug haar thuis al heeft gevonden. Bijna 43 jaar hebben ze 'OP HET KASTEEL' gewoond, zoals je ziet op de tekening van Riet Smulders. En ze hebben het Hof uitgebouwd tot een huis waar mensen rust vinden, een gemeenschap waar iedereen zich thuis mag voelen.

En ja, we blijven in Ranst toch wel wat verweesd achter.

Onze Beweging van Menswording, meer dan tien jaar geleden, is juist daarom in het leven geroepen: het gedachtegoed van de zusters moet bewaard worden, ook als de zusters er niet meer zijn!

Maar wees gerust, er nemen nog vier zusters, waaronder zuster Simonne, deel aan onze werkgroep en samen bewaken we onze opdracht.

Ik denk dat dit het mooiste geschenk is dat we aan onze zusters kunnen geven ... het leven gaat gewoon verder en de bezoekers aan Hof Zevenbergen zijn er nog altijd welkom en ze blijven voelen dat ze op een plek terecht komen waar ze zich thuis voelen, waar ze zichzelf kunnen zijn, waar ze op zoek kunnen gaan naar hun diepste gevoelens, kortom we blijven hen een 'oase van rust' aanbieden.

Hilde

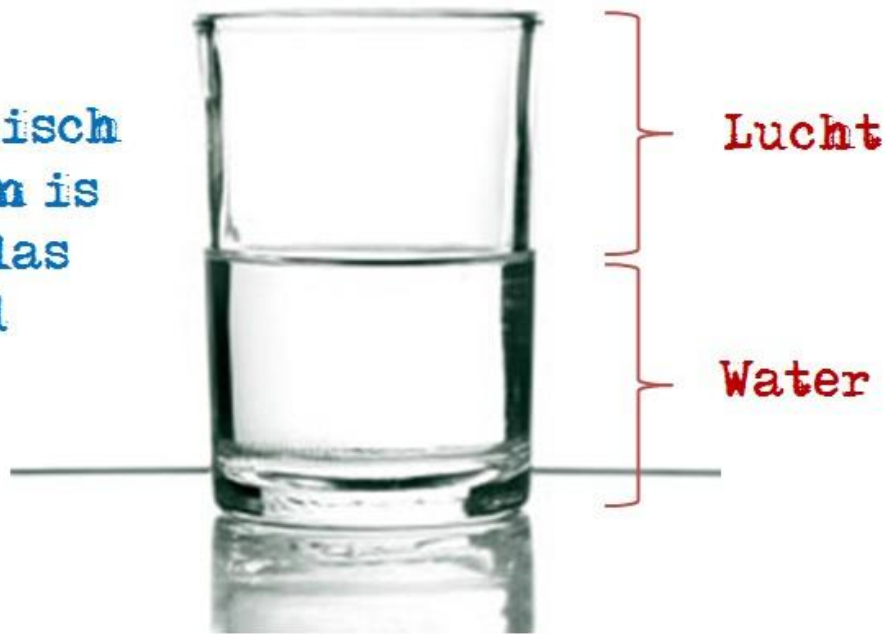
**De jeugd van de beweging buigt zich over het
thema: Gevulde leegte of lege
volheid**

Dit thema stond vanavond op de planning. Na de verwelkoming van de jongste telg in de bende (Ferien werd geboren) en een nieuwe deelgenoot konden we van start gaan. De avond werd geopend met een gedicht en daarna werden we gevraagd om 15 foto's op een as te 'ordenen' van vol naar leeg of van leeg naar vol.

Niet gemakkelijk bleek achteraf, want die volheid en leegte hadden duidelijk meerdere connotaties. Er werd heel wat gediscussieerd over wat voor ons persoonlijk volheid en leegte inhield, maar ook welke gevoelens sommige foto's opwekten. Onder begeleiding van een kopje thee en een portie nostalgie, door oma en opa koekjes en chocolade, is het een gezellige en inspirerende avond geworden. Natuurlijk kwamen we niet tot een eenduidige conclusie over dat oorspronkelijk thema van de avond, wel kon ikzelf met een positief vol gevoel naar huis vertrekken.

Elke

Technisch
gezien is
het glas
altijd
vol...

SAMEN OP WEG NAAR PASEN TOE GEBEDSVIERING IN DE VEERTIGDAGENTIJD

Ubi caritas et amor, ubi caritas Deus ibi est.

Met die woorden begon ons samenzijn rond de tafel die gedekt was voor het avondmaal in Hof Zevenbergen op dinsdag 3 maart om 19u.

En Hij was aanwezig, onze God!

In de gastvrijheid waarmee we werden ontvangen, in de vriendschap en de warme aandacht voor elkaar.

En Hij was aanwezig in de kapel waar we om 20u. samenkwamen voor de vastenbezinning!

De aankleding van de ruimte bracht ons onmiddellijk in de juiste stemming. Een wandelstaf, een paar sandalen op een zandkleurig doek ... een uitnodiging om op stap te gaan met Jezus.

De teksten van de viering kwamen uit: 'L' Homme qui marche '(De stappende man) van Christian Robin vertaald door Michel Kempeners.

Tussen de mooie, zinvolle teksten zongen we samen: 'Kom in mij' van H. Oosterhuis.

Ook de muziek van Arvo Pärt verhoogde de sacrale sfeer.

Het persoonlijk meditatief moment was verrassend en origineel.

Alle aanwezigen kregen een toegevouwen papieren bloempje.

Nadat we nagedacht hadden over ons werkpunt voor deze vasten mochten we het

bloempje in een schaalje met water leggen en alle bloempjes openden zich op een wonderlijke wijze.

Het evangelie van de vrouw die al 12 jaar aan bloedvloeïing leed, was voor mij weer een oproep tot geloof en vertrouwen en een aansporing om met fijngevoeligheid met mensen om te gaan.

We eindigden de bezinning met een gebed tot de stappende Man om in woord en daad te worden zoals Hij.

Het slotlied 'Als een voetspoor' klonk niet als het einde maar als een nieuw begin om samen met Hem op stap te gaan als Zijn bondgenoten voor het realiseren van een grote droom.

Het was een deugddoende avond die in een vriendschappelijke sfeer werd afgesloten bij pot en pint.

Ik hoop dat jij er volgende keer ook bij bent!

Griet

SPIRITUALITEITSGROEP ... EEN INKIJK

Op vraag van zuster Mia schrijf ik hieronder enkele bedenkingen over mijn deelname aan de lopende spiritualiteitsgroep.

In deze en andere groepen, zowel als daarbuiten merk ik grote verschillen in de wijze en mate van geloof. Bijvoorbeeld bij de interpretatie van de evangeliën: van zowat woordelijke tot enkel beeldtaal van de auteurs om iets duidelijk te maken wat hen overstijgt.

Ook ik heb een positie in het geloof.

De tegenstelling van ideeën noopt tot nadenken over een zo exacte mogelijke formulering van wat ik geloof, zowel voor mezelf als tegenover anderen.

Andere opvattingen kunnen voor mij verhelderend zijn, een bepaald aspect op een nieuwe interessante manier belichten, iets tonen dat mij vroeger nooit was opgevallen. Maar een zienswijze kan mij soms ook verbijsteren en als ze indruist tegen mijn geloofsvisie, kan

mijn argumentatie te onvoldragen zijn om iets zinnigs in te brengen. Bij het overpeinzen nadien, vind ik wat te antwoorden. Leuk, maar meestal komt dat specifieke gespreksonderwerp niet meer terug. Geloofsverruiming is dus wat ik zoek in een spiritualiteitsgroep. En ondanks ik mezelf wat moet dwingen om te gaan, ben ik nog nooit teleurgesteld geweest. Tot de volgende ronde.

Een anonieme deelnemer.

Noteer alvast in je agenda

zaterdag 3 oktober 2020

10de Dag van de Menswording

- jubileum-editie -

een voetafdruk in het zand
in het zand van de woestijn
de woestijn
mijn woestijn

veertig dagen lang

het is afstand nemen
van mijn valkuilen
van die kleine 'zwarte' momenten
die geruisloos
mijn dag binnensluipen

het is afstand nemen
van mijn 'ik'
die de bovenhand neemt
en mijn ogen verblindt
voor anderen om me heen

het is afstand nemen
van mezelf
om de kloof te overbruggen
die soms
ongezien
tussen jou en mij komt te staan

die kloof dichten
ook dat kan verrijzenis zijn

hilde

Aan deze nieuwsbrief werkten mee: Erik Herrebosch, Griet Harboort, Elke Van Hoof, een anonieme deelnemer, Hilde Welffens

De Beweging van Menswording is verbonden met:

Ons emailadres is: bewegingvanmenswording@gmail.com

Je vindt ons terug op: www.hofzevenbergen.be

